എച്ച് എസ് എസ് പെരിങ്ങോട്

ഇ-മാഗസിൻ

2023-24

നലഭം

ലിറ്റിൽ കൈറ്റ്സ്

ആശംസകൾ....

പെരിങ്ങോട് സ്ക്കൂളിലെ ലിറ്റിൽ കൈറ്റ്സ് കുട്ടികൾ വളരെ നല്ല പ്രവർത്തനങ്ങൾ ഏറ്റെടുത്ത് നടത്തുന്നുണ്ട്. സൈബർ സുരക്ഷ ക്ലാസുകൾ, ഭിന്നശേഷി സൗഹൃദ ക്ലാസുകൾ തുടങ്ങി നിരവധി പ്രവർത്തനങ്ങളിലൂടെകൈറ്റിൻ്റെ സാന്നിധ്യം പൊതുവിദ്യാലയങ്ങൾ വഴി പൊതു സമൂഹത്തിലും വിളിച്ചോതുന്നു. കൂടാതെ ഗവൺമെൻ്റ് നൽകിയ ആർഡിനോ കിറ്റുകൾ വഴി റോബോട്ടിക്സിൻ്റെ ലോകത്തേയ്ക്കും അവർ കടന്നു കഴിഞ്ഞു. പുതിയ ആപ്ലിക്കേഷൻ ഉപയോഗിച്ച് അവരുടെ സർഗ്ഗാത്മക സൃഷ്ടി വിജയിക്കട്ടെ എന്ന് ആശംസിയ്ക്കുകയും, ഒപ്പം അവരുടെ എല്ലാ പ്രവർത്തനങ്ങൾക്കും പൂർണ്ണ പിന്തുണയും.

ശ്രീകല വി

ഉള്ളടക്കം

താളുകളിലൂടെ

3...5 ചരിത്രം
6 ലെയ്ൻ ഓഫ് മെമ്മറി
7 ഹേ ലാറ്റിസ്
8 നീ
9 ഫ്ലൂളിഷ് ഡോങ്കി
10 ഇല്യൂഷൻ
11...14 നക്ഷത്രം
15 യാദേം ബച്പൻ കീ....

16...18 ഇവാഞ്ചലൈൻ
19...20 ലോകത്തെ കീഴടക്കിയ മഹാമാരി
21 ഒഴിഞ്ഞവീട്
22...25 ട്രാവൽ എക്സ്പീരിയൻസ്

എച്ച് എസ് എസ് പെരിങ്ങോട്

ചരിത്രത്തിലേയ്ക്ക്
ഒരെത്തിനോട്ടം..
അരീക്കരവളപ്പിൽ നാരായണൻ
എഴുത്തച്ഛന്റെയും
അദ്ദേഹത്തിന്റെ അച്ഛൻ കൃഷ്ണൻ
എഴുത്തച്ഛന്റേയും കാലം
മുതൽക്ക് തന്നെ
പ്രവർത്തിച്ചുവന്ന കുടിപ്പള്ളിക്കൂടം
ഉണ്ടായിരുന്നു പെരിങ്ങാടിന്.
ഒരച്ചാണ്ടൂര്
പണിക്കൻമാർക്കും ഒരു

റവന്യൂ ജില്ല

പാലക്കാട്

വിദ്യാഭ്യാസ ജില്ല

ഒറ്റപ്പാലം

സബ്ബ് ജില്ല

പ്രധാനാധ്യാപിക

വി ശ്രീകല

പി ടി എ പ്രസിഡൻറ്

രാധാകൃഷ്ണ്ണൻ

കുടിപ്പള്ളിക്കൂടം ഉണ്ടായിരുന്നു. കുട്ടികൃഷ്ണ പണിക്കർ, നാരായണ പണിക്കർ എന്നിവരുടെ കാലങ്ങളിൽ ഇത് നടന്നിരുന്നു. പ്രാഥമിക വിദ്യാഭ്യാസത്തിനായി ചില പ്രമുഖ തറവാട്ടുകളിൽ അദ്ധ്യാപകരെ വെച്ച് പഠിപ്പിച്ചിരുന്നു. അരീക്കര വളപ്പിൽ നടന്നിരുന്ന കുടിപ്പള്ളിക്കൂടമാണ് ഇന്നത്തെ പരിങ്ങോട് എ.എൽ.പി. സ്കൂളിന്റെ പ്രാഗ് രൂപം. 1912 ജൂൺ 12-ന് പൂമുള്ളി മനയിലെ അന്നത്തെ കാരണവരായിരുന്ന ശ്രീ. പി.എം. നാരായണൻ നമ്പൂതിരിപ്പാടാണ് ഈ വിദ്യാലയം സ്ഥാപിച്ചത്. പൂമുള്ളി സുബ്രഹ്മണ്യൻ നമ്പൂതിരിപ്പാടായിരുന്നു ആദ്യകാല കറസ്പോണ്ടൻറ്. ശ്രീ ജോർജ് മാസ്റ്ററായിരുന്നു ആദ്യത്തെ ഹെഡ്മാസ്റ്റർ. 1930 കളിൽ ഈ വിദ്യാലയം

അപ്പർ പ്രൈമറിയായി ഉയർത്തപ്പെട്ടു. 1962-ൽ ശ്രീമാൻ പി. ചിത്രൻ നമ്പൂതിരിപ്പാടാണ് ഉദ്ഘാടനം ചെയ്തത്. ഹൈസ്കൂളായി ഉയർത്തപ്പെട്ട കാലത്ത് സ്ഥലപരിമിതി അനുഭവപ്പെട്ടപ്പോൾ 4 ക്ലാസ് മുറികളുടെ സൗകര്യമുള്ള 'നമ്പ്യാർഹാൾ' എന്ന കെട്ടിടം സംഭാവന ചെയ്തത് പി.ആർ നമ്പ്യാരായിരുന്നു. 1965 ൽ നമ്മുടെ ഹൈസ്കൂളിന് പരിപൂർണ്ണ അംഗീകാരം ലഭിക്കാൻ സാധിച്ചു. 1964 ൽ ചില നിയമപരമായ കാരണങ്ങളാൽ എൽ.പി. വിഭാഗം വേർപ്പെടുത്തി. അത് ഇന്നത്തെ എ.എൽ.പി. സ്കൂൾ എന്നറിയപ്പെടുന്നു. പ്രഥമ ഹൈസ്കൂൾ ഹെഡ്മാസ്റ്ററായി കെ എം. ശങ്കരൻ നമ്പൂതിരിപ്പാട് നിയമിതനായി. 1965 ൽ ഈ സ്കൂളിൽ നിന്നും ആദ്യത്തെ എസ്. എസ്. എൽ. സി. ബാച്ച്

ചാത്തന്നൂർ ഗവ സ്കൂളിൽ പോയി പരീക്ഷ എഴുതി. 83 ശതമാനം റിസൾട്ടാണ് ലഭിച്ചത്. 1971 ൽ ആണ് പെരിങ്ങോട് ഹൈസ്കൂളിൽ എസ്.എസ്.എൽ. എസി. പരീക്ഷാ സെൻ്റർ അനുവദിച്ചത്. 1973 ഫെബ്രുവരി മാസത്തിൽ പെരിങ്ങോട് സ്കൂളിന്റെ വജ്രജൂബിലി സമുചിതമായി ആഘോഷിച്ചു. 1999 ൽ എസ്.എസ്.എൽ.സി. പരീക്ഷയ്ക്ക് 600 ൽ 538 മാർക്ക് നേടിയ അക്കരക്കാട്ടിൽ സന്ധ്യയ്ക്ക് ജില്ലയിൽ 1-ാം റാങ്കും സംസ്ഥാനത്ത് 9-ാം റാങ്കും ലഭിച്ചു. പെരിങ്ങോട് സ്കൂൾ അതിന്റെ ആരംഭം മുതൽ കലാസാഹിത്യ കായിക രംഗങ്ങളിൽ പഠനത്തോടൊപ്പം തന്നെ ഉന്നത

നിലവാരം പുലർത്തിയിട്ടുണ്ട്. ഹെഡ്മാസ്റ്റർ ശ്രീ കെ.എം.എസ്. നമ്പൂതിരിപ്പാടിന്റെ നേതൃത്വവും മാനേജ്മെന്റിന്റെ അകമഴിഞ്ഞ സഹായവും ഇതിന് പ്രയോജനം ചെയ്തിട്ടുണ്ട്. യുവജനോത്സവ വേദികളിൽ ജില്ലാ മത്സരങ്ങളിൽ പലപ്പോഴും നമ്മൾ ഒന്നാമതായിട്ടുണ്ട്. 1975-76 ലാണ് നമ്മുടെ വിദ്യാലയത്തിൽ കെ എം എസ് നമ്പൂതിരിപ്പാടിന്റെയും മാനേജ്മെന്റിന്റെയും സഹായത്തോടെ പഞ്ചവാദ്യ പരിശീലനം തുടങ്ങുന്നത്.

1977 മുതൽ (1986 ,2000, 2001, ഇവ ഒഴിച്ച്) സംസ്ഥാന യുവജനോത്സവങ്ങളിൽ 1-ാം സ്ഥാനം പെരിങ്ങോട് ഹൈസ്കൂളിനാണ്. 1980 ൽ കണ്ണൂരിൽ വെച്ച നടന്ന സംസ്ഥാന യുവജനോത്സവത്തിൽ ഏറ്റവും കൂടുതൽ പോയിന്റ് നേടിയ വിദ്യാലയം എന്ന ബഹുമതിയും പെരിങ്ങോട് ഹൈസ്കൂളിന് ലഭിക്കുകയുണ്ടായി. അതുപോലെ 1981 ലാണ് കഥകളി പ്രമോഷൻ സൊസൈറ്റിയുടെ ആഭിമുഖ്യത്തിൽ കഥകളി പരിശീലനം തുടങ്ങിയത്. ശ്രീ വി.പി. രാമകൃഷ്ണൻ നായരായിരുന്ന കഥകളി പഠിപ്പിച്ചിരുന്നത്. 1984 ൽ എറണാംകുളം സംസ്ഥാന യുവജനോത്സവത്തിൽ കഥകളിയിൽ ഒന്നാം സ്ഥാനവും എ ഗ്രേഡും ലഭിച്ചത് നമ്മുടെ സ്കൂൾ വിദ്യാർത്ഥിയായ ഉണ്ണികൃഷ്ണന് ആയിരുന്നു. നിർദ്ധനരായ വിദ്യാർത്ഥികൾക്ക് മഴ നനയാതെ സ്കൂളിൽ എത്താനുള്ള സാഹചര്യം ഒരുക്കാൻ പ്രധാന

അധ്യാപകനായിരുന്ന കെ.എം.എസ്. നമ്പൂതിരിപ്പാടും സഹപ്രവർത്തകരും വിദ്യാർത്ഥികൾക്ക് വഴികാട്ടികളായി തൊപ്പികുട ധരിച്ച് സ്കൂളിൽ എത്തി. 2002-03 അധ്യായന വർഷത്തിൽ പെരിങ്ങോട് ഹൈസ്കൂൾ വിദ്യാർത്ഥിയായ രാകേഷ് പി. ആർ ദേശീയതല ജൂനിയർ ക്രിക്കറ്റ് ചാമ്പ്യൻഷിപ്പിൽ കേരളത്തെ പ്രതിനിധീകരിക്കുകയുണ്ടായി. 2005-2006 അധ്യയന വർഷത്തിൽ ചെണ്ടമേളത്തിനും അറബി പദ്യത്തിനും കൂടി സംസ്ഥാനതല ഒന്നാം സമ്മാനം പെരിങ്ങോട് ഹൈസ്കൂൾ കരസ്ഥമാക്കി. 1997-98 അധ്യയന വർഷത്തിൽ സംസ്ഥാന യുവജനോത്സവത്തിൽ ഈ വിദ്യാലയത്തിനെ പ്രതിനിധീകരിച്ച് കല്ലാനിക്കാട് മഹേശ്വരൻ ഓയിൽ പെയിന്റിങ്ങിൽ ഒന്നാം സ്ഥാനം കരസ്ഥമാക്കി. നൂറോളം പ്രശസ്ത കലാകാരന്മാരുള്ള പഞ്ചവാദ്യസംഘം സ്കൂൾ കലോത്സവവേദികളിൽ ഒതുങ്ങി നിൽക്കാതെ കേരളത്തിനു പുറത്തും, ഡൽഹി ഏഷ്യാഡിലും

റിപ്പബ്ലിക്ദിന പരേഡിലും ഇന്ത്യക്ക് പുറത്ത് ആഫ്രിക്കൻ ഭൂഖണ്ഡത്തിലും പഞ്ചവാദ്യം അവതരിപ്പിച്ചു. മാനേജർമാരായി സേവനം അനുഷ്ഠിച്ചത് ശ്രീ.പി.എം. നാരായണൻ നമ്പൂതിരിപ്പാട്, ശ്രീ പി.എം. പരമേശ്വരൻ നമ്പൂതിരിപ്പാട്, ശ്രീ പി.എം. നീലകണ്ഠൻ നമ്പൂതിരിപ്പാട് എന്നിവരാണ്. ഇപ്പോഴത്തെ മാനേജർ പി.എം. വാസുദേവൻ നമ്പൂതിരിപ്പാടാണ്. കലാസാംസ്കാരിക മേഖലകളിൽ ശുഭ്രതേജസ്വിയായി നിലകൊണ്ട ശ്രീ പൂമുള്ളി രാമൻ നമ്പൂതിരിപ്പാടും, പാവേരി ശങ്കരൻ നാരായണൻ നമ്പൂതിരി എന്നിവരും പ്രാതഃസ്മരണീയമാണ്. ലോകപ്രശസ്ത ശില്പിയായ ഡി.പി. റോയ് ചൗധരിയുടെ ശിഷ്യനായ വരിക്കാശ്ശേരി കൃഷ്ണൻ നമ്പൂതിരി നിർമ്മിച്ച ആനയുടെ ശില്പം സ്കൂളിന്റെ പ്രൗഢിയെ ഉയർത്തിക്കാട്ടുന്നു. ശില്പകലയിലും

ചിത്രകലയിലും വിദ്യാലയത്തിലെ ചിത്രകലാധ്യാപകനായിരുന്ന ശ്രീ ഗണപതി മാസ്റ്ററുടെ ശിഷ്യ സമ്പത്തുകൊണ്ടും അനുഗ്രഹീതമാണ്. സ്കൂൾ അങ്കണവും പെരിങ്ങോട് ഗ്രാമവും.....

Lane Of Memory

The rays decided
To shine upon his brow
But the eye under it,
Could ne'er feel that warmth.

Once the clouds were,
White and clear
And, stood that eye there
Dearth of fear.

But the brows above vibrated, but why?
Unknown; the silent dove,
Lone with a sigh!

Those puzzled footsteps, now,
Confronted by the blank heart.
"Who is that?"
"What is that?"
"Who am I?"

What a joke? Is this my memory?
The nerves trembled,
The brain fainted.

The doves are laughing,
The heart is rejoicing,
Empty the mind,
Free n' kind.

The rays disappeared,
From the evergreen mind,
And the green turned dark...
Walking like a blind...
But,
The footsteps are firm,
Hoping for nothing...
In that 'Dark lane of memory'.

- Ahalya K Ramesh IX G

Hey Lattice!

Where do you take me everyday, Oh lattice?
To the very same far away lovely cottage?
Where my frail dreams stumbled and scattered
Withered and vanished along the dry foliage.

No, I don’t track you, I can’t.
Souls around there can’t figure out my visage.
They can’t even fancy the forlorn being
Who trekked the untrodden road, my sole comrade.

The dark room in the cottage where
The lionshare of my youth was spend
Will no more confer me the warmth
And enfold me with the smile I dreamt.

The window panes over there will never
Entice me with the pattering rain.
The familiar faces have hidden
Among the dusty folds of my dewy domain.
The late comers, with an enchanting smile
On their rosy lips, have gone
Tramping my discoloured eyes diminishing,
Seeking a more vibrant mead to hang on.

Oh, lattice! Enough! Never pluck me and take there.
‘ I am happy here’ would be fake, I know.
Still I beseech you lattice and you hospice,
Let me live here near your rusty grey bars and stare through.

- Valsala Teacher

നീ

ഉഗ്രരൂപിയായി സർവതും
നശിപ്പിച്ചപ്പോഴും
നിശ്ശബ്ദതയുടെ താഴ്വരയിൽ
ആർത്തിരമ്പിയപ്പോഴും
മുളച്ചുപൊന്തിയ
സ്വപ്നങ്ങളെ
മുക്കിക്കൊന്നപ്പോഴും
നിന്നിലെ മധുര രസം
ഉപ്പ് ചുവക്കാൻ തുടങ്ങിയപ്പോഴും
നീയൊഴുക്കി കൊണ്ട് വന്ന
ഓരോ കല്ലും മുള്ളും എന്നിലാഞ്ഞ്
പതിച്ചപ്പോഴും
കൂടുതൽ സ്നേഹിച്ചതേയുള്ളൂ...
അവസാനം,
നിന്നിലേക്ക് സ്വയം സമർപ്പിച്ച്
ആത്മഹത്യ ചെയ്തപ്പോഴും
എന്റെ നിലവിളിയെ
നിശബ്ദമാക്കാൻ മാത്രം നീ
മുതിർന്നുവല്ലേ!!

-Sivani
X A

The Foolish donkey

A salt seller used to carry the salt bangs on his to the market everyday. On the way they had to cross a stream. One day the donkey suddenly tumbled into the stream and the salt bag also fell into the water. The salt dissolved in the water and hence the bag become very light to carry. The donkey was happy.

Then the donkey started to play the same trick everyday. The salt seller came to understand the trick and decided to teach a lesson to it. The next day he loaded a cotton bag on the donkey. Again it played the same trick hoping that the cotton bag would be still lighter.

But the dampened cotton become very heavy to carry and suffered very much. It learned a lesson. Afterwards it did not play the trick and seller was happy.

Moral of the story: LUCK WON'T FAVOR ALWAYS

By
Haritha prasad
9.G

Illusion

Keeping my lonely legs
On those dark n' endless paths
Looking at the trees which beg
At the king of night, for light.

The scorching earth is free and glad
Now, from the day's painful heat
Singing n' dancing as if mad
Me lone? No, with them having fun.

Hasty, the air burst into music
And all of us more chill and merry
But what's there in the sunlight
Away from the hiding darkness?

Away from the giant trees
And tiny tiny fruits and flowers
And all away from these fruitful times
There a thorny little stands.

Somewhere enormous dunes are born
In scorching, blowing, and hotty land
Over the body covered with thorn
Stays cacti in the world of sand.

Here in the world of deathless sand
And nocent hot wind here n' there
Stays me, with no trees around
Unknown of fruitful days behind.

Where are the trees? Which shed green leaves
Where are those cute and small saplings?
The wind, the moon and the cool paths,
Which appeared and disappeared before me like an illusion!

-Ahalia K Ramesh
9 G

നക്ഷത്രം

ത്രിസന്ധ്യാസമയം! പക്ഷികൾ
മരങ്ങളിൽചേക്കേറിത്തുടങ്ങി

രാമ! രാമ! രാമ! തുളസിത്തറയിൽ വെളക്ക് വെച്ചില്ലേ
ഇത്രേ നേരായിട്ട്! എൻ്റെ കൃഷ്ണാ എന്തൊക്കെ
കാണണം

നങ്ങേമ അന്തർജ്ജനം പുലമ്പികൊണ്ട് പൂമുഖ
കോലായിലേക്ക് വന്നു.

എവ്ടെ പോയി കെട ക്വാ ?അശ്രീകരങ്ങൾ എല്ലാം
നശിപ്പിക്കും മൂശേട്ടോള്' എവിടുന്ന് നേര്യാവാനാ!
അവർ പ്രാകാൻ തുടങ്ങി.

എന്താ അമ്മേ ഇങ്ങനെ പ്രാകണത് !ശരിയല്ലാട്ടോത്
കുളിച്ചിട്ട് വേണ്ടെ വെളക്ക് വെക്കാൻ
സാവിത്രി മറുപടി പറഞ്ഞു.

എവടെയാണ് നിൻ്റെ അസുരവിത്ത്? സന്ധ്യാനേരത്ത്
നാമം ചൊല്ലാതെ എവിടെയാ ?അന്തർജ്ജനം
ഉമ്മറക്കോലയിലെ അരത്തിണ്ണയിൽ ഇരുന്ന് ചോദിച്ചു.

തൻ്റെ മകനെക്കുറിച്ച് അമ്മ പറയുന്നത് കേട്ടപ്പോൾ
സാവിത്രിയുടെ കണ്ണുകൾ നിറഞ്ഞു.
പാവം! അനുക്കുട്ടൻ അവനെ വെറുതെ ശപിച്ചു
കൊണ്ടിരിക്കുകയാണല്ലോ അമ്മ കഷ്ടം എന്തു ചെയ്യാൻ!

മോനേ അനുക്കുട്ടാ നീയെവ് ട്യാ ?വന്ന് നാമം
ജപിച്ചുട്ടോ. മുത്തശ്ശി ചീത്ത പറയും

ദേ വരുണൂ അമ്മേ
അവൻ പൂത്തുമ്പിയുടെ പുറകെ ഓടുകയാണ്

അമ്മേ ഞാനൊരു കാര്യം ചോദിക്കട്ടെ?

പറയ് എന്താ മോന് വേണ്ടത്?

അവൻ കണ്ണുകൾ വിടർത്തി അമ്മയെ നോക്കി ചോദിച്ചു.

ദേ ആ പോണ പൂത്തുമ്പികളെ കണ്ടോ ചെറിയ
തുമ്പിയുടെ കൂടെ അതിൻ്റെ അച്ഛനും അമ്മേം ഉണ്ട്
കണ്ടോ?

സാവിത്രി പറമ്പിലേക്ക് നോക്കി ശരിയാണ് കുഞ്ഞു
പൂത്തുമ്പിയോടൊത്ത് രണ്ട് തുമ്പികൾ പാറി
നടക്കുന്നുണ്ട്.

എനിക്കും ഇതുപോലെ അച്ഛൻ്റെയും അമ്മേടെം കൂടെ
നടക്കാൻ കഴിയണില്ലല്ലോ അവൻ വിതുമ്പി

നാമം ജപിക്കാതെ നടക്കാണല്ലേ മുടിയാൻ കാലത്ത്
ജനിച്ച സന്തതി

അന്തർജ്ജനം വീണ്ടും അവനെ ശപിച്ചു കൊണ്ടിരുന്നു.

പാവം ൻ്റെ കുട്ടി! അവനെ ഇങ്ങനെ ശപിക്കല്ലേ അമ്മേ
ഒന്നു നിർത്തു. എത്ര കാലായി കേൾക്കാൻ തുടങ്ങീട്ട്!

മോൻ വേഗം കുളിച്ച് നാമം ജപിക്ക്

സാവിത്രി മകനെ വേഗം കുളപ്പുരയിലേക്ക്
കൊണ്ടുപോയി.

പതുക്കെ അങ്ങട് ഇറങ്ങണ്ട വഴുക്കലുണ്ട് ട്ടോ.
ഇല്ലമ്മേ നിക്ക് നീന്താ നറിയാലോ

വേഗം വാ അമ്മ വഴക്ക് പറയും.

അവർ കൽപ്പടവിൽ ഇരുന്നു.

രാശിപ്പലകയിൽ നിരന്നു വീഴുന്ന കവിടികൾ
പണിക്കർ കവിടിനിരത്തി രാശി നോക്കി
അദ്ദേഹത്തിൻ്റെ മുഖം മങ്ങിയിരുന്നു

അല്പം പ്രശ്നാണല്ലോ ആത്തോലമ്മേ!

എൻ്റെ കൃഷ്ണ! കാത്തോളണേ!
എന്താച്ചാ പറയാ

ആത്തോലമ്മ ആധിയോടെ പറഞ്ഞു

പൂരാടമല്ലേ കുട്ടൻ്റെ നാള് പോരാത്തതിന്
അമാവാസിയും
കരിം പൂരാടം തന്നെ!
നല്ല കുറ്റുള്ള നാളാണ്

ൻ്റെ ഭഗോതി രക്ഷിക്കണേ ആർക്കാ കുറ്?

ആത്തോലമ്മ കണ്ണുകൾ ഇറുക്കി പ്രാർത്ഥിച്ചു.
ഇനിയെന്താ പ്രതിവിധി? ഒന്ന് പറയാ. അമ്പലത്തില്
ഒരു മൃത്യുഞ്ജയഹോമായാലോ ,വെളക്കും മാലേം
പായസ്സം കഴിക്കാൻ പറയാം അത് മതിയോ ഒന്ന്
നോക്കി പറയാ
അവർ ആവലാതിപ്പെട്ടു

നമ്മള് ചെയ്യാനുള്ളത് ചെയ്യ പിന്നെക്കെ ഈശ്വരൻ്റെ
കൈയ്യിലല്ലേ
കൃഷ്ണാ ഭഗവാനേ രക്ഷിക്കണേ!

പണിക്കർ രാശി മടക്കി

നിനക്ക് എന്തിൻ്റെ അസുഖാ സാവിത്രി
പണിക്കര് പറയണപോലെ വര്വച്ചാ പിന്നെ
സുഖമല്ലേ കാര്യങ്ങള്. നിൻ്റെ അന്ധവിശ്വാസം
കുറച്ച് കൂടുന്നു.ഒരു പട്ടാളക്കാരൻ്റെ ഭാര്യയാണ്
എന്ന് മറക്കല്ലേ

കൃഷ്ണേട്ടന് അങ്ങനെ പറയാം എനിക്കും
അനുക്കുട്ടനും ഏട്ടൻ മാത്രല്ലേ ഉള്ളൂ

ഞാനേ ഒരു പട്ടാളക്കാരനാ, എനിക്ക് ശത്രു
മുന്നിൽ വന്ന് നിന്നാലും ഒരു പേടിയുമില്ല.
ധൈര്യത്തോടെ നെഞ്ചുവിരിച്ച് നിൽക്കും.
പിന്നല്ലാതെ ഓരോ കാര്യങ്ങള്!
കൃഷ്ണേട്ടൻ പൊട്ടിച്ചിരിച്ചു.

അമ്മേ അമ്മേ അമ്മ എന്താ ആലോചിക്കണെ?
ഏയ് ഒന്നൂല്യാ കുട്ടാ നിൻ്റെ കുളി കഴിഞ്ഞോ
വേഗം വാ

അവർ കുളക്കരയിൽ നിന്നും നടന്നു

സൂക്ഷിച്ച് നടക്ക് വല്ല പാമ്പോ മറ്റു ജന്തുക്കളോ
കാണും. സാവിത്രി മകനോട് പറഞ്ഞു

അമ്മേ, അച്ഛനെ പാമ്പുകടിച്ചല്ലേ മരിച്ചത്?
എന്നായിരുന്നു അത്? അനുക്കുട്ടൻ ചോദിച്ചു

സാവിത്രി ഒന്ന് ഞെട്ടി ഈശ്വരാ ഒരിക്കലും
മറക്കാത്ത രാത്രി .തൻ്റെ പ്രസവം കഴിഞ്ഞ്
ഇരുപത്തി ഒന്നാം ദിവസം രാത്രി
കുളക്കരയിലേക്ക് പോയതായിരുന്നു കൃഷ്ണേട്ടൻ
വരാൻ വൈകുന്നതറിഞ്ഞ്
വേവലാതിപ്പെടുമ്പോഴാണ് വാല്യക്കാരുടെ
നിലവിളി മുറ്റത്ത് നിന്ന് കേട്ടത് ആത്തോലമ്മേ
മ്മടെ തമ്പ്രാനെ വിഷം തീണ്ടി നീലച്ചു കെടക്ക്ണ്
കൊളപ്പടവിൽ

അമ്മ എന്തിനാ കരയണ്?

അനുക്കുട്ടൻ്റെ ചോദ്യം ഓർമ്മയിൽ നിന്നും
ഉണർത്തി.
ഒന്നുമില്ല മോനെ നടക്ക് ഓരോന്ന് ഓർത്തപ്പോ
കരച്ചില് വന്നതാ. നീ വന്ന് നാമം ജപിച്ച് കഞ്ഞി
കുടിക്ക് വാ വേഗം അവർ വേഗം നടന്നു.

അന്നൊരു ദിവസം അനുസ്കൂൾ വിട്ട് ഓടി
വരുകയാണ് പൂമുഖത്തു നിന്ന് വരാന്തയിലേക്ക്

അവൻ ഓടിക്കയറി മുത്തശ്ശിയെ കണ്ടില്ല അവൻ
ഓടി വന്നതും മുത്തശ്ശിയെ തട്ടിയിട്ടതും ഒരുമിച്ച്
കഴിഞ്ഞു.

അയ്യോ ! ൻ്റെ യീശ്വരാ ഈ നശ്ശൂലം എന്നെ
കൊന്നൂലോ! എൻ്റെ തലേം കൂടി തെറിപ്പിച്ചേ
അടങ്ങൂ,തന്തേടെ തല തെറിപ്പിച്ചത് പോരാ നാശം
എല്ലാം മുടിക്കുലോഭഗോതി!

ആത്തോലമ്മ
അലമുറയിട്ടു കരഞ്ഞു
സാവിത്രി അകത്തു നിന്നും ഓടി വന്നു
എന്താ, എന്താ പറ്റീത്?

അനുക്കുട്ടൻ പേടിച്ച്
നിന്ന് കരയുകയാണ്
അമ്മ നിലത്ത് കിടക്കുന്നു.

ഈശ്വരാ എന്തേ പറ്റീത്അമ്മേ ?

എന്ത് പറ്റാനാ ഇനി എന്നെയും കൊല്ലും ഈ
അസുരവിത്ത് തന്തെ കൊന്നത് പോരാന്നാവും
കരിം പൂരാടം നശ്ശൂലം അവർ പ്രാകി
കൊണ്ടിരുന്നു.

അമ്മ ഒന്നു മിണ്ടാണ്ടിരിക്ക്യോ ഈ കുഴമ്പ്
പുരട്ടിത്തരാം. കുട്ടിയെ വെറുതെ ശപിക്കല്ലേ
അവനെന്തു തെറ്റു ചെയ്തു? സാവിത്രി എല്ലാ
വേദനകളും അടക്കി ചോദിച്ചു

അമ്മേ ഞാൻ കാരണാണോ അച്ഛൻ മരിച്ചത്?
അവൻ നിറകണ്ണുകളോടെ ചോദിച്ചു.

അല്ലമോനേ നീ പോയി പഠിക്ക്

അവൾ അവനെ ആശ്വസിപ്പിച്ചു
അവൻ അകത്തളത്തിലേക്ക് പോയി അവൻ്റെ
മനസ്സിൽ അപ്പോഴും മുത്തശ്ശി പറഞ്ഞ
കാര്യങ്ങളായിരുന്നു എന്നും കേൾക്കുന്ന
ശാപവാക്കുകൾ താൻ കാരണമാണോ അച്ഛൻ
മരിച്ചത്?കഷ്ടം വേണ്ടായിരുന്നു. താൻ കാരണം
അച്ഛൻ മരിക്കേണ്ടിയിരുന്നില്ല. അവൻ്റെ
മനസ്സിൽ വേദന നിറഞ്ഞു.
ആരോടാ ചോയ്ക്ക്യാ ആരും ഉത്തരം തരുന്നില്ല
അവനാകെ ദേഷ്യവും സങ്കടവും വന്നു അവൻ
പുസ്തകത്തിൽ കിടന്ന് കണ്ണീർ വാർത്തു.

മാഷെ ഞാൻ ഒരു കാര്യം ചോയ്ക്കട്ടെ

പിറ്റേന്ന് രാമൻ കുട്ടി മാഷെ കണ്ടപ്പോൾ അവൻ
ചോദിച്ചു അവൻ്റെ സയൻസ് മാഷാണ് രാമൻ
കുട്ടി

പറ അനുകുട്ടാ എന്താ വേണ്ടത്

അവൻ മാഷെ നോക്കി

പറമടിക്കാതെ പറ മോനേ മാഷ് വീണ്ടും അവനോട് പറഞ്ഞു

അവൻ്റെ കണ്ണുകൾ നിറഞ്ഞു വരുന്നുണ്ടായിരുന്നു

ഞാൻ കാരണാണോ മാഷെ എൻ്റെ അച്ഛൻ മരിച്ചത്? എല്ലാരും പറയണ്വ അവൻ വിതുമ്പി കരഞ്ഞു.

അയ്യേ! ആരാ മോനോടിത് പറഞ്ഞത്? അതൊക്കെ വെറുതെ പറയുന്നതാണ്

ഞാൻ ജനിച്ചതുകൊണ്ടാ അച്ഛൻ വിഷം തീണ്ടി മരിച്ചത് എന്ന് മുത്തശ്ശി പറഞ്ഞൂലോ

അവൻ വീണ്ടും കരഞ്ഞുപറഞ്ഞു.

മാഷ് അവനെ ചേർത്തു പിടിച്ചു അവൻ്റെ കണ്ണുനീർ തുടച്ചു കൊണ്ട് പറഞ്ഞു

ഇതൊക്കെ അന്ധവിശ്വാസങ്ങളാണ് മോനെ! അനുക്കുട്ടൻ്റെ അച്ഛന് അത്രയേ ആയുസ്സുള്ളൂ

അല്ലാതെ അനുക്കുട്ടൻ കാരണമല്ല. ജനിച്ചാൽ ഒരിക്കൽ മരിക്കണം അതല്ലെ പ്രകൃതി നിയമം.

മോൻ ഇനി ഇതോർത്ത് സങ്കടപ്പെട്ടുത് മിടുക്കനായി പഠിക്കണം അച്ഛനെ പോലെ നല്ല ജോലിക്കാരനാവണം.

ആരെങ്കിലും പറയുന്ന കേട്ട് കരയേ അയ്യേ മോശം

മാഷ് അവനെ തലോടികൊണ്ടിരുന്നു.

മുത്തശ്ശി അന്ധവിശ്വാസിയാണ് ആവശ്യല്ലാത്തതൊക്കെ പറഞ്ഞ് ണ്ടാക്കും. എൻ്റെ അച്ഛ്ൻ മരിച്ചത് ഞാൻ കാരണമല്ല ആയുസ്സ് തീർന്നാ എല്ലാരും മരിക്കും. ഈ മുത്തശ്ശിം

അവൻ സ്കൂൾ വിട്ട് വന്നപ്പോൾ മുത്തശ്ശിയോട് പറഞ്ഞു

ഫ! കുരുത്തംകെട്ടവനേ! അവൻ പറയണകേട്ടില്ലെൻ്റെ ഭഗോതി! എന്നെ ഒന്നും കാണെ തെയും കേൾക്കാതെയും വേഗങ്ങ് ട് കൊണ്ടോണേ!അവർ വിലപിച്ചുകൊണ്ടിരുന്നു.

അവൻ പൊട്ടിച്ചിരിച്ചു കൊണ്ട് പുറത്തേക്കോടി

അന്വ എങ്ങ് ടാ പോണെ? സാവിത്രി പിന്നിൽ നിന്നും വിളിച്ചു.

എങ്ങട്ടൂല്യ

അവൻ ആകാശത്തേക്ക് നോക്കി അമ്മ കാണിച്ചു തരാറുള്ള നക്ഷത്രം പടിഞ്ഞാറൻ മാനത്ത് മിന്നി കൊണ്ടിരുന്നു. ആനക്ഷത്രം അവനെ നോക്കി കണ്ണിറുക്കി കാണിച്ച പോലെ അവന് തോന്നി!

അച്ഛൻ തന്നെ നോക്കി കണ്ണിറുക്കുന്നു അവൻ ആ നക്ഷത്രത്തെ നോക്കി പുഞ്ചിരിച്ചു കൊണ്ടു നിന്നു.ആകാശത്ത് നക്ഷത്രങ്ങൾ നിരന്നു മിന്നി തുടങ്ങിയിരുന്നു അവൻ്റെ മനസ്സിലും ആപ്രകാശം നിറയുന്നുണ്ടായിരുന്നു.

ഹരിദാസ് കെ ആർ

यादें बचपन की . . . . .

न जाने मेरा बचपन
किसे ढूँढ रहा था।
न मैं जान पाई
न वो जान पाया ।
ढूँढते रहे हर दिन
न मिला मुझे मेरा
बचपन
अब हो गई बुढ़ापा
इसमें कहाँ है मेरा बचपन ?
चली गयी वो अनमोल दिन
न फिर मिलेगा दुबारा
यादें यादें बन गयी
बुढापा असलिय है
मेरे जीवन का . . . .

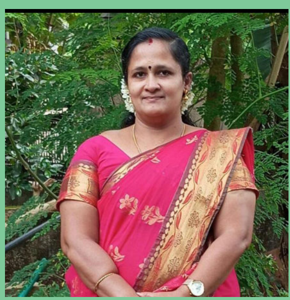

- Divya Teacher

EVANGELINE

"Don't cry," Evangeline comforted a sobbing Amy, holding her injured arm.

She had been chasing a stray cat and scraped her elbow very hard on a resting table. Her hands bled for almost an hour.

"Come now, I don't have time for this. I'll be late." She glanced at the clock. It was almost noon. She had promised Miss Cantrelle to bring Amy by three. She took a book from the shelf and gave it to her eleven years old, and bolted off to the kitchen.

There was a loud bang on the door as soon as she started to do the dishes. She yelped in surprise. Surely, they couldn't have come over all the way here? She ran across the dingy old hut and hastily put the scattered clocks on the bed, which was placed on the corner of the hut. She then proceeded to dust off the nearly-broken- table.

Another loud voice boomed out of the door. "Is anyone there?"

She pictured a rich old man of about fifty, with a greying moustache and a suitcase in his hand, waiting for her to sign the papers. "Five minutes--" She yelled and got dressed in the most expensive gown that she ever wore, which was of just thirty shillings (and also had a few rips here and there) – then smoothed out her hair. She took out a parchment in which she had been learning how to sign. She dipped the quill in the ink pot and signed once more – just to be sure she hadn't forgotten. She then called out to Amy and ushered her to go inside the attic.

Kicking away the cat and putting on her best smile, she opened the door. "How kind of you to come all the way here, had i been informed earlier,i would have send you carriages--" She began in one breath, but frowned to see Mr. Merel, her neighbour squinting at the door handle.

"Oh! Mr. Merel... well..what brings you here?" She curtsied, composed herself. "I'm sorry to keep you waiting-" She began, but was cut off when Merel stormed inside, inviting himself. "No time for pleasantries." he said loudly and sat on the solitary chair. Offended, but trying to be polite, she pulled a chair from the kitchen and asked, " I have been expecting a visitor. Would you like some tea?"

"No. But do tell me, why do you plan to give up Amy?" she froze as Merel continued, "I was on my way to meet the Duke to talk about going to Versailles. I planned to go to the palace and work for them if it meant that you will be able to buy a home for yourself. And i clearly remember telling you all of these. Then why so you want to sell her?"

"I'M NOT SELLING HER!" she screamed, his hysteric. She rose from her chair. "She had been playing with the healer's daughter's since she was a child. I

don't know why trouble always brews up whenever Amy's with them. You know Amy can't speak. And everyone takes her for a witch, just because some barmy old hag said that dump children are likely to be witches. The Duke has heard of her and has been visiting more lately, and has been observing her more. I can't even bring any other tutor than Diana. It's been a week since the healer's youngest got affected by scarlet fever. They blame Amy. I've been trying to explain, but they demand for her to be burnt. The rent of this hut is due. They'll kick us out any minute. Mrs Cantrelle has agreed to keep her safe." She rambled, tears rushing out of her eyes. She paced back and forth of the floor designed with scratch marks. She sighed loudly and plopped upon a chair.

"I can only do so to advice you, my child. I have a grandchild at home. And if i were in your place, i would've sent a final telegram to the Duke." Mr.Merel said. "Pardon me, but Kricia is only two. Even if she were accused to be a witch, she couldn't have thought it through to hurt someone. Now nobody visits except for Diana and the Duke. Amy has learned to paint and write. Diana says that she will leave to Paris in three days. So this is the best time. If I send her to the orphanage, she could grow up safe, away from poverty and homelessness. May be could recieve any medications. If I can, I'll work as a made in the Duke's cottage and buy us a house." Her filled up again.

Mr.Merel gave up and stood up with great difficulty. "You are her home,Eva" he said and walked towards the door. " Please don't ever regret your decisions." He said and closed the door.

That night,she dreamed of her mother. She remembered her kind eyes,sweet smile and warm embrace. She reminisced how they laughed till their lungs gave up in the carriage rides from circuses, or how hilariously they used to play pranks on each other. She recalled her silhouette, while talking to someone about giving her up in an orphanage.

She woke up with cold sweat on her forehead. Today is the day there was a bong on the door. She woke Amy up and dressed her in the best gown in the hut. She braided her hair, fed her with her own hands and held her hand in the carriage till they reached the orphanage. '*She must not grow poor. She must not grow homeless.'*She thought to herself. The carriage halted as Amy looked around with her wide eyes. She scribbled on a paper '*Are we going to get a home?'* It said. "Yes...yes,my dear. you're going to get a lovely home.'' She responded, caressing her child's cheek and hugging her tight.

They got off the carriage and she spotted Mrs Cantrelle conversing with the Duke. She had already told her about Amy being dumb, but she had not mentioned about the witchcraft. Cantrelle's eagle eyes scanned Eva, and haughtily

said "Do you know, Evangeline, that all witches caught her in spinners end were dumb?" the Duke smirked as Eva's eyes grew wide. " Those were just mere allegations, dear Mrs. Cantrelle. She is as pure as an angel." And with one last kiss on her forehead, she let go of Amy's bandaged arm. Amy hugged her tight, as if realizing that she was being given away.

Eva started to sob as she was forced in to the carriage by a few guards. She looked awayfrom Amy, not able to bear it any longer. She hadn't noticed the crowd behind them whispering "witches'mum" and witchcraft or the sword in the Duke's hand. Suddenly, everything went black.

She opened her eyes. There stood her mother. She glanced around. She look like eight year old self. Oddly, she looked like Amy, and her mother look like her current self. "You are my home, marmee." She cried and wept in her mother's embrace. "You will get a lovely home." Her mother's voice mimicked hers. Her mother kissed her forehead and turned her back towards her. She swore never to be like her mother.

She woke with a start. Realisation hit her hard on the head.

She had made her child homeless.

The carriage had almost reached her hut. It swivelled on her command and reached back in almost thirty minutes.

But it was too late.

"Don't cry",Evangeline mumbled to herself, holding a lifeless Amy in her arms.

- akshara lakshmi
10 f

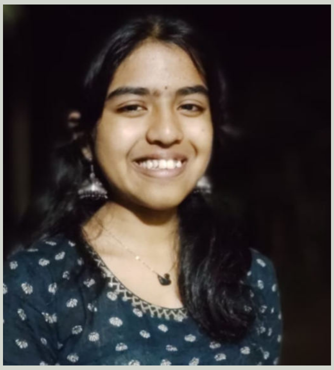

ലോകത്തെ കീഴടക്കിയ മഹാമാരി

ബ്രിട്ടീഷ് ഭിഷഗ്വരനും ശാസ്ത്രജ്ഞനുമായ എഡ്വേർഡ് ജന്നർ (Edward Jenner 1749 –1823) ആയിരുന്നു പകർച്ചവ്യാധി പ്രതിരോധത്തിനുള്ള ഏറ്റവും ഫലവത്തായ മാർഗ്ഗമായ വാക്സിനേഷൻ, പതിനെട്ടാം നൂറ്റാണ്ടിന്റെ അവസാന നാളുകളിൽ ശാസ്ത്രീമായി വികസിപ്പിച്ചെടുത്തത്. ഗോവസൂരി പ്രയോഗത്തിലൂടെ എണ്ണിയാലൊടുങ്ങാത്തവരെ മരണവക്ത്രത്തിൽ നിന്നും രക്ഷിച്ചയാൾ എന്ന നിലയിൽ ജന്നർക്ക് വൈദ്യശാസ്ത്ര ചരിത്രത്തിൽ അത്യുജ്വല സ്ഥാനമാണുള്ളത്. രോഗപ്രതിരോധ ശാസ്ത്രത്തിന്റെ (Immunology) പിതാവെന്ന് നിലയിലും ജന്നർ പ്രസിദ്ധനാണ്. ബെർക്കിലിയിലെ പുരോഹിതനായിരുന്ന റവറന്റ് സ്റ്റീഫൻ ജെന്നറുടെ മകനായി ജനിച്ച ചെറുപ്പത്തിൽ തന്നെ അക്കാലത്തെ മറ്റ് പല കുട്ടികളെയും പോലെ ജെന്നറും വസൂരിക്കെതിരായ ഇനോക്കുലേഷന് വിധേയനാക്കപ്പെട്ടിരുന്നു. 14 മത്തെ വയസ്സുമുതൽ ജന്നർ ദാനിയൽ ലുഡ് ലോ (Daniel Ludlow) എന്ന സർജന്റെ കീഴിൽ ഏഴുവർഷം വൈദ്യപരിശീലനം നടത്തി. 1770 ൽ തന്റെ 23 മത്തെ വയസ്സിൽ ജെന്നർ പ്രസിദ്ധ സർജൻ ജോൺ ഹണ്ടറിന് (John Hunter 1728–1793) കീഴിൽ സെന്റ് ജോർജ്ജ് ആശുപത്രിയിൽ ശസ്ത്രക്രിയയിലും ശരീരശാസ്ത്രത്തിലും മൂന്നുവർഷം പരിശീലനം നേടി. ഹണ്ടർ ഇംഗ്ലണ്ടിലെ അക്കാലത്തെ പ്രസിദ്ധനായ സർജൻ മാത്രമായിരുന്നില്ല ജീവശാസ്ത്രജ്ഞനും ശാസ്ത്ര ഗവേഷകനും കൂടിയായിരുന്നു. ജന്നറിലെ ഗവേഷകനെ വളർത്തിയെടുക്കുന്നതിൽ ഹണ്ടർ വലിയ പങ്ക് വഹിച്ചു. കുയിലിന്റെ മുട്ട അടവെപ്പ് (Hatching) രീതിയെക്കുറിച്ചും പക്ഷികളുടെ ദേശാടന യാത്രയെക്കുറിച്ചും ജന്നർ ഹണ്ടറുടെ മേൽനോട്ടത്തിൽ നടത്തിയ പഠനങ്ങൾ ആദ്യകാലത്ത് ശാസ്ത്രലോകം തിരസ്കരിച്ചെങ്കിലും പിന്നീട് അംഗീകരിക്കേണ്ടിവന്നിരുന്നു. ഹണ്ടറുമായി ജന്നർക്കുണ്ടായിരുന്ന ഊഷ്മളമായ ഗുരു ശിഷ്യ ബന്ധം ഹണ്ടർ മരണമടയുന്നത് വരെ നീണ്ടുനിന്നു. 1773 ൽ സ്വന്തം നാട്ടിലേക്ക് മടങ്ങിയ ജെന്നർ ബർക്കിലിക്കടുത്ത് കുടുംബ ഡോക്ടറായി സേവനമാരംഭിച്ചു, അക്കാലത്ത് നാട്ടിലുണ്ടായിരുന്ന ചില സംഘടനകളുമായി ചേർന്ന് ലേഖനമെഴുത്തിലൂടെയും മറ്റും ആരോഗ്യം വിജ്ഞാനം ജനങ്ങളെലെത്തിക്കുന്നതിനായി ശ്രമിച്ചിരുന്നു.

തന്റെ വൈദ്യപരിശീലനകാലത്ത് ഒരു പാൽക്കാരി (Milkmaid) തനിക്ക്

ഗോവസൂരി വന്നിട്ടുള്ളത് കൊണ്ട് വസൂരിയുണ്ടാവില്ല, താൻ വിരൂപിയാവില്ല എന്ന പറഞ്ഞത് ഹണ്ടറുടെ മനസ്സിൽ തങ്ങി നിന്നിരുന്നു. ഗോവസൂരി ബാധിച്ച മറ്റു പാൽക്കാരികൾക്കും വസൂരിവരാറില്ലെന്ന് ജെന്നർ നിരീക്ഷിച്ചു. വസൂരിമൂലം മുഖത്ത് വടുക്കളൊന്നും വരാതിരുന്നതിനാൽ അവരിൽ പലരും സുന്ദരികളായി കാണപ്പെട്ടു. ഗോവസൂരി പാൽക്കാരികളെ വസൂരി രോഗത്തെ പ്രതിരോധിക്കുന്നതിൽ സഹായിക്കുന്നുവെന്ന് ജന്നർ അനുമാനിച്ചു.പിന്നീട് തന്റെ മകൻ റോബർട്ട് അടക്കം 23 പേരിൽ ഇതേ പരീക്ഷണം ആവർത്തിച്ചു. ഗോവസൂരിയുള്ളവരിൽ നിന്നും പഴപ്പ് സ്വീകരിച്ച ആർക്കും പിന്നീട് വസൂരിരോഗാണു നൽകിയിട്ടും രോഗമുണ്ടായില്ല. വാക്സിൻ നൽകിയശേഷം രോഗാണു നൽകി രോഗപ്രതിരോധം ഉറപ്പുവരുത്തുന്ന ചലഞ്ചു ചെയ്യുക (Challenge) എന്ന് പിൽക്കാലത്ത് വിശേഷിപ്പിച്ച ശാസ്ത്ര പരീക്ഷണ രീതിയാണ് ജന്നർ ഇവിടെ പ്രയോഗിച്ച് നോക്കിയത്. വസൂരി പ്രതിരോധത്തിനായി താൻ ആവിഷ്കരിച്ച രീതിയെ, ഇനാക്കുലേഷൻ എന്നതിനു നിന്നും വ്യത്യസ്തമായി വാക്സിനേഷൻ (Vaccination) എന്ന് ജെന്നർ പേരിട്ടു.

പശു എന്നാണർത്ഥമുള്ള വക്ക (Vacca), ഗോവസൂരിക്കുള്ള വാക്സിനിയ (Vaccinia) എന്നീ ലാറ്റിൻ വാക്കുകളിൽ നിന്നുമാണ് ജന്നർ വാസ്കിനേഷൻ എന്ന പ്രയോഗം രൂപപ്പെടുത്തിയത്. 1798 ൽ തന്റെ പരീക്ഷണ നിരീക്ഷണങ്ങൾ കൂടുതൽ വിശദമാക്കി കൊണ്ട് ഒരന്വേഷണം (An Inquiry) എന്ന പേരിൽ പ്രസിദ്ധമായ ഒരു നീണ്ട പ്രബന്ധം ജന്നർ തയ്യാറാക്കി. (An Inquiry into the Causes and Effects of the Variolae Vaccinae). വൈദ്യശാസ്ത്രലോകം ജന്നറുടെ പ്രബന്ധത്തെ ചിലർ അനുകൂലിച്ചും അതിലേറെ പേർ എതിർത്തുമുള്ള സമ്മിശ്രപ്രതികരണത്തിലൂടെയാണ് സ്വീകരിച്ചത്. വാക്സിനേഷനെ കളിയാക്കി കൊണ്ടുള്ള കാർട്ടൂണുകളും ഫലിതോക്തികളും നിരവധി മാസികളിലും പത്രങ്ങളിലും പസിദ്ധീകരിക്കപ്പെട്ടത് ജനങ്ങളിൽ ആശയക്കുഴപ്പവും ആശങ്കയുമുണ്ടാക്കി. വൈദ്യലോകത്തെ ഭൂരിപക്ഷവും ജെന്നറുടെ നിഗമനങ്ങളെ ശക്തമായി നിരാകരിക്കയാണുണ്ടായത്.

ഒഴിഞ്ഞ വീട്

ഒറ്റയായ് ശ്വാസം മുട്ടും
പൂമുഖം കൈ നീട്ടുന്നു
തെറ്റയായ് ചിരിക്കുന്നു
വെയിലിൻ പൂക്കൾ ചുറ്റും

പതറിപ്പേയ്യീടുന്ന
മൗനരാഗത്തിൽ കണ്ണീ-
രിറയക്കവിൾ നന-
ച്ചൊഴുകിപ്പരന്നു

എത്രമേൽ അനാഥം നിൻ
ഹൃത്തടം, ശൂന്യം, മൗന-
പച്ചകൾ താഴച്ചാർത്തു
പന്തലായിത്തീർന്നെന്നാലും

പറയാനേറെപ്പണ്ടെ -
യുണ്ടെന്ന തോന്നൽ നീട്ടും
മതിലിന് പുറത്തേയ്ക്കായ്
വളരും വള്ളിക്കൂട്ടം

പടരും ചായക്കൂട്ടാൽ
വികൃതം മതിൽക്കെട്ടിൽ
ചിതറിതീർനീടുന്ന
ജീവിതനിഴൽചിത്രം

Praseeda teacher

Travel Experience

I did kedarkantha trek in the 2016 winter (last week of March). It is a beautiful summit covered with snow, though last few kms will test your patience, endurance, and will power. But do not give up. It will be worth the effort. Kedarkantha is a moderate difficulty level trek and typically takes 6 days of trekking to and fro from Delhi. I made few friends on this trek with whom I remain in touch and often plan treks together.

I started from New Delhi railway station, took Nanda Devi Express to Dehradun. I had booked the trek with IndiaHikes, so conveyance from Dehradun railway station was taken care of by IndiaHikes. Nanda Devi Express reaches Dehradun around 5 am in the morning. We sat in the cabs & started from the station around 6.30 AM (yes, as we had to wait for all the trek members to arrive). Dehradun station is a small & a cozy station unlike New Delhi where you will be encountered with 16 platforms and enormous waves of humans.

We started the cab journey after quickly freshening up at the station & a cuppa of hot tea in the chilly morning. The journey was 6–7 hours without any stoppage to our starting point of the trek - Sankri. Sankri is a small village nestled in the Gharwal Himalayas of Uttarakhand. There was a small lodge arranged for the night. Sitting in the light of the moon, eating hot & ghar ka dal chawal - i swear no amount of luxuries / foreign vacations could take that moment away from my life.

Although it was cold, some girls took the courage of taking head bath, which is totally not recommended before acclimatization, as there is high possibility of catching cold & fever. Nevertheless, after a hearty breakfast, we a group of 20 trekkers setup for our next destination - Juda Ka Talab, which is 4 kms away from Sankri. 4 Kms sound too short but in mountains, no distance is short. I did this trek in March, so we started to experience snow after trekking for 1 hour. It was a fun-filled 4 kms.

We played snow ball, clicked lot of memories. It started to rain 30 mins before we could reach the campsite. We reached the campsite, just ready to be served the sumptuous lunch of rajma chawal. It was all wet near & around the camps. Saving shoes from getting wet, packing our bagpacks & fitting three grown unknown adults in one camp, was surely too much to ask for, for a person who is introvert & gets claustrophobic sometimes. But my tentmates were sweethearts from amchi Mumbai & made me laugh with their life stories. I am still friends with them & did my longest ever & most difficult trek with one if them.

Our trek leader did a favor on us to let us light the bonfire, which is not

advisable. Since we forced them, they obliged for an hour but i must say, it was magical. The light was singing in the cold night. We sang all-time favorites old kishore kumar songs and i did not want the night to end but it had to end.

To use washroom, dry pits were dug & set up 200 mts away from the tents. Using the washroom in snow & cold was gruesome, i must admit. Washing lunchbox in that cold increased the respect for my mother 100x, as she washed utensils in the harsh winters of Delhi.

Next day filled with sunbeam was our next destination to Kedarkantha base camp, which is again a 4Kms trek. I vividly remember having pipping hot tea, aloo parathas with curd & mango pickle. We packed our bagpacks & started the day. It was a 3–4 hours trek & reached the base camp by the lunch time. I remember reading a book during the leisure time after lunch & playing with dogs who became our trekmates at Juda-Ka-Talab.

Night was especially gruesome on the base camp. I wore thermals (both upper and lower), one full-sleeve t-shirt, half-sleeve t-shirt, fleece as well as down jacket at night. In feet, I wore woolen socks and then on top of it cotton socks. On head, i wore balaclava along with woolen cap. In short, i almost emptied my backpack at night. But somehow when you sleep, you feel all the more cold. After stuffing myself with so many layers, i was still cold.

After sleepless night, it was time to wake up at 2.30 am to start the trek sharply at 3.15 am. Our trek leaders played good cop, bad cop and one of the trek leaders shouted at those who were late by even a minute and left who could not make it till 3.20 am. They had to come on their own if they wanted to. With our head lights on, day packs on our backs, we started the tedious but fulfilling journey to the summit.

Despite doing many high-altitude treks, I would say every trek throws its own challenges at you. I had my uncalled period 15 days earlier. Thank god, my tent mate was carrying the sanitary pad and my day was saved. Miles & miles of snow and waiting anxiously for a big boulder was a constant worry for quite some time. But God do hear our prays & everything falls in place and so happened on that day as well.

We had a family in the group with an enthusiastic mom, a chubby 8-year old, and a loving hubby who obliged to be a part of the family trekking experience. Mom tried hard to complete to the summit but the boy felt it hard to tread the way to the top. Nevertheless, the journey matters the most and I am sure, the family would have together climbed many more mountains to the top since then.

One of the tent mates, i took her hand and forced her to not give up. Not that she would have given up, she has got the fighting spirit, i slightly made it easier for her by lending a helping hand. We soaked in the rays from the sunrise. Our eyes were tired from sleeplessness but our spirits were high when we got the first glimpse of the sun rising far away and

letting its shine fall on us. But as beautiful the sunrise is, the sun rays can be ruthless after a while.

The snow was glaring and thank god, we were wearing UV-protection glasses. Otherwise, sunrays reflected on the snow can affect your vision. It was knee-deep snow at some places, which slowed & was wearing us down. At such places, sipping water is the best medicine, which i did to the fullest. The route to the top was astounding with several peaks surrounding you. At this time, you feel your existence is so small in front of the massive nature's creation i.e., mountains and if you don't respect the nature (means being careful about the trail, rocks, boulders), you may have to face the wrath of the nature.

We walked in a queue, not competing who would be the winner of the race (:P trek) rather immersed ourselves in the tranquility of the moment, soaking the sunshine and shedding some sweat while wearing layers of clothing, woolen cap, woolen gloves, gaiters, and spikes. We must have reached the top by 10 or 10.30 am. Got ourselves clicked to cherish & show off to our families & friends that we did reach the summit :). We must have spent 30 mins at the top.

Our trek leaders were conscious of the melting snow, which will become slippery and may result in falls & injuries. I cannot say about my trek members but me and let's name her Neha (common name - one of my tentmates), we were on a roll. We held hands and started sliding on our ponchos downhill. It was one hell of the ride. She tripped, slipped while laughing all the way but at last reached the base camp safely.

We girls around 10 bonded over girls only pictures and noodles. That night too i could not sleep, although i was tired, because Neha's snoring was so aloud that 10th tent from ours could hear her snore :P.

We setout for the journey back to Sankri but through a different route. Our next stop was Har Gaon (3–4 hours trek) - a large beautiful meadow and the spring season made sure to enhance its beauty. It looked like one of the Switzerland villages from Yash Chopra's movie, and someone from the group aptly captured the place's elegance. We spent the night with clear skies and I must say when you sit for long without any screen lights, you realize that you can see milky way & stars that city life can never give you an experience of.

Next morning was a leisure day as we started our day at our own pace and were in no hurry to reach back to Sankri. We clicked lot of pictures with trek members, trek leaders and just three of us on the way back. Was i tired when i reached Sankri? Yes, absolutely. Did i get a goodnight sleep or rather chose to spend the night basking in the glory of the bright & bold moon? Any guesses.

I chose the later as i could sleep after reaching home. It was one of the most beautiful nights i had ever experienced. It was the full moon beaming with its shining light and walking in silence with no thoughts on the never ending road with three of us is my most cherished moment of this trek.

The next day was Holi. Most of the trek mates chose to leave that evening itself to avoid getting stuck. We three stayed back, chose to be night owls and start early in the cab at 3 am. We must have reached around 7 am to one of the hotels that Neha had booked in Dehradun. These two ladies were best friends and were gracious to offer me to stay with them. My train to Delhi was in the evening and these two ladies were planning to stay back to explore Dehradun.

This is one of the my trek stories and i truly cherish each & every moment spent of this trek and many other treks.